

blev hun først, da Arbejdets Tid kom for vor Sag. Da var hun en af de første, der meldte sig til Tjeneste, og hun mødte overalt.

Det er vel rimeligt, at vi først nævne hendes Virksomhed for Dansk Kvindesamfund. Saa længe Samfundet har bestaaet, har Fru Rovsing været Medlem af dets Styrelse. Hun har saaledes været med til at grundlægge Tegneskolen og Handelsskolen for Kvinder, Søndagsskolen for Kvinder af den arbejdende Klasse m. m. Da Samfundet i 1883 ved Tilslutning af friske Kræfter fik fornyet Liv, blev Fru Rovsing valgt til Formand, siden til Æresformand, og denne Stilling beklædte hun til sin Død.

Ved Stiftelsen af „Kvindelig Læseforening“ i 1872 var hun ligeledes virksom. Vel har hun ikke været Medlem af dens Bestyrelse — hvilket derimod hendes Datter en Tidlang var —, men alligevel har hun paa mange Maader staaet den bi. Hun arbejdede utrættelig for at gjøre Foreningen kjendt blandt Kvinderne, hun forærede den Bøger og Kobberstik, hun stiftede ikke mindre end 6 Fripladser for uformuende Kvinder, og fremfor alt viste hun sin Sympathi for den ved sin hyppige Nærværelse i Foreningen, hvor hun altid var en velkommen Gjæst, ikke mindst for de yngre Medlemmer, der gjerne flokkedes om den gamle Kone med det glade Smil. Thi Fru Rovsing var altid glad. Og havde hun ikke Grund til det? Er det ikke en stor Lykke i Ungdommen at faa Kjærlighed til en god Sag, at blive saadan stillet, at man kan gjøre noget for den, — hun var saa lykkelig at blive gift med en Mand, der var frisindet nok til at lade hende have frit Raaderum for sine Sympathier, selv hvor han ikke kunde dele dem helt ud, — at kunne bevare sin Ungdoms Tro og Begejstring til den sene Alderdom og saa endelig se Sagen trives ud over Forventning.

Der var en Tid, da Fru Rovsing ikke saas komme alene i Læseforeningen, da hun ledsagedes af to elskværdige og begavede unge Damer, hendes Døtre. Da døde de begge kort efter hinanden. Det var netop paa